

ler. Fællesudvalget finder det meget uheldigt og betænkeligt, at så store dele af lovgivningsområdet overlades til administrativ regulering, og finder her især anledning til at fremhæve den uhyre vidtgående bemyndigelse, der i forslaget § 90 gives ministeren til at „fastsætte de nærmere regler, der er nødvendige til lovens gennemførelse“. Selv om denne formulering ikke er ualmindelig i love, overlader den i dette tilfælde opgaver til ministeren, der går langt ud over, hvad der normalt tilsigtes med den citerede bestemmelse.

Fællesudvalget henstiller derfor, at lovgivningsmagten i videst muligt omfang behandler og tager stilling til de spørgsmål, som ved forslaget overlades til senere administrativ regulering, og optager de nødvendige bestemmelser i selve loven.

De erhvervsdrivende har dels som skatteydere, dels og vel især som skatteberegnerne og skatteopkrævere under kildeskattesystemet en særlig interesse i, at systemet i alle henseender er grundigt gennemarbejdet og forberedt, når det træder i kraft. I sig selv er det en væsentlig arbejdsbyrde, der ved kildeskatten pålægges de produktive erhverv, men denne arbejdsbyrde bliver stærkt forøget, om systemet ikke fungerer perfekt. Arbejdsgiverne bliver mellemled mellem lønmodtagerne og skattevæsenet og vil — det viser erfaringerne fra udlandet — uundgåeligt blive bebyrdet med klager fra lønmodtagerne over systemets mangler; til dels kan man endda befrygte, at utilfredshed med et ikke korrekt fungerende system i første række vil blive følt af arbejdsgiverne. Også af denne grund må fællesudvalget understrege betydningen af, at der ikke på noget område bliver tale om hastværkslovgivning.

#### *Forudsætninger for en kildeskatteordning.*

Som hovedproblemer, der burde have været afklaret inden et kildeskatteforslags fremsættelse — og derfor nu i hvert fald må løses inden systemets ikrafttræden — skal fællesudvalget især fremhæve følgende:

1) Konsekvenserne af de med kildeskatteforslaget følgende brud på *skatteevneprincippet*, som ligger i de vidtgående standardiseringer af udgiftsfradrag. Disse standardiseringer skal tjene til at undgå efterreguleringer ved slutopgørelsen af skattetilsvaret.

De medfører imidlertid — som det nærmere beskrives senere hen i nærværende henvisning — dels en betydelig skattemæssig forskelsbehandling af skatteyderne, såvel mellem lønmodtagerne og de erhvervsdrivende som mellem lønmodtagerne indbyrdes, dels uheldige virkninger for bestræbelserne for ad skattemæssig vej at fremme privat opsparring og aldersomsforsørgelse.

2) Den vigtigste forudsætning for, at et kildeskattesystem kan fungere tilfredsstillende, er, at *skatteadministrationen* er indrettet til at kunne bære dette system. Både i Sverige og Norge havde man i god tid erkendt dette, men alligevel blev man i begge lande overrasket over det pres, kildeskatten lagde på administrationen, hvorefter man snarest måtte udbygge denne yderligere.

Herhjemme står vi imidlertid endnu dårligere udrustet i skatteadministrativ henseende, end de nævnte to lande gjorde det. Vor kommunestruktur er endnu i vid udstrækning baseret på kommuner af en størrelse, der kun med vanskelighed kan administrere de nuværende skatteopgaver, og som må forventes ikke at kunne mestre en kildeskatteordning. Det er derfor en helt afgørende betingelse, der må være opfyldt, inden en kildeskatteordning sættes i kraft, at de fornødne kommunaladministrative reformer er blevet realiseret.

En kildeskatteordning vil også have indgribende følger for kommunernes likviditets- og budgetforhold, og dette fører over til, at der — som det udtrykkes i en artikel i Danmarks kommunale Efterretninger af 19. januar 1967 — „sideløbende med skatte-reformen faktisk må gennemføres noget i retning af en reform også på området *byrdefordeling mellem stat og kommunerne*“. Også dette vil blive en kompliceret opgave.

3) Et område, som næsten ikke er berørt i kildeskatteforslaget, er *overgangssituationen* og de herfor nødvendige regler. Fællesudvalget er klar over, at man forudser disse problemer taget op til løsning, når selve kildeskatteforslaget er vedtaget, men vil dog understrege, at en tidsfrist på de mindre end to år, som resterer, hvis systemet skal træde i kraft fra 1. januar 1969, forekommer betænkelig kort. Som nævnt i forslaget motiver vedtoges i Norge selve kildeskatte-loven i november 1952. Herefter forløb der ca. tre år, før man i juni 1955 havde udar-